

เรื่องเล่า.....ของฉัน

บ่ายแก่ๆของวันหนึ่ง ขณะที่ฉันพาลูกสาวของพี่ที่ทำงานมาส่ง เนื่องจากบังเอิญว่าฉันไปส่งลูกเรียนพิเศษและเห็นว่าเธอกำลังเลิกเรียนจึงอาสาพามาส่งที่ร้านกาแฟแห่งหนึ่ง ฉันมองเห็นพี่คนนี้อกำลังก้มหน้าเขียนบางสิ่งบางอย่างอยู่ “พี่ทำอะไรอยู่ล่ะ ฉันถาม อ้อ! กำลังเขียนบทความเรื่อง เรื่องเล่าดีๆของคนทำงานด้วยหัวใจมนุษย์” “เขียนไปทำไม” ฉันยังถามต่อด้วยความรู้สึกว่ามันไม่ใช่เรื่องที่น่าสนใจอะไรนัก “ช่วยๆกันเขียนหน่อยเพราะ.....” เธออธิบายตามประสาคนชอบสอน และแถมยังสนับสนุนให้ฉันเขียนส่งด้วย เพราะโดยปกติแล้วฉันและพี่คนนี้นี้มักจะมีเรื่องและปัญหาพูดคุยกันเสมอ และโดยส่วนใหญ่เธอจะแนะนำสิ่งที่ดีให้กับฉันเสมอมา มันจึงทำให้ฉันรู้สึกศรัทธาในตัวเธอได้อย่างไม่ยาก.....

ระหว่างทางที่ฉันขับรถกลับบ้าน ฉันก็นึกถึงคำพูดที่พี่คนนี้อบอกอีกครั้งและมันก็ทำให้ฉันตัดสินใจที่จะหยิบดินสอเขียนเรื่องราวบางอย่าง อย่างน้อยมันอาจทำให้ “ฉันเอง” ยังพอที่จะมีกำลังใจที่จะทุ่มเทกับสิ่งที่ทำอยู่ต่อไปในสถานการณ์ที่ดำเนินอยู่ในขณะนี้.....ถ้าจะถามฉันว่าทุกวันนี้ฉันประสบความสำเร็จจากการทำงานหรือไม่? ถ้าคำตอบของความสำเร็จในชีวิตการทำงานคือ....ยศฐาบรรดาศักดิ์หรือเกียรติยศอันเลิศหรู ฉันบอกได้เลยว่า.....ฉันล้มเหลวกับมันอย่างสิ้นเชิง แต่ถ้าคำตอบของมันคือ.....การที่ฉันได้รู้จักตนเองเรียนรู้การทำงานตั้งใจกับสิ่งที่ทำ และพร้อมที่จะหยิบยื่นสิ่งดีๆมีประโยชน์ให้กับคนใกล้ชิดคนรอบข้างหรือแม้แต่คนที่เราไม่รู้จัก โดยที่เราเองไม่รู้สึกละอายใจ.....ฉันถือว่าฉันประสบความสำเร็จในการทำงานในระดับหนึ่งเลยทีเดียว มีหลายครั้งที่ฉันพบว่า.....ฉันมีความสุขและรู้สึกถึงการแบ่งปันเรื่องราวและปัญหาของคนรอบข้าง เวลาที่พวกเขาพบเรื่องที่ไม่สบายใจบางครั้งฉันอาจจะให้คำตอบพวกเขาได้ไม่ทัน แต่....สิ่งที่ฉันมักทำให้พวกเขาสบายใจก็คือ.....การมองที่หัวใจของเรารับรู้มันแล้วทำให้จิตใจของเรายอมรับในสิ่งที่เกิดขึ้น ทั้งๆที่ปัญหายังคงอยู่เราต้องเอาใจเป็นสติที่จะฝ่าฟันมันให้ได้ ฉันเคยได้อ่านหนังสือและพบกับข้อความหนึ่งซึ่งเขียนไว้ว่า... “คนที่คิดทางบวกจึงมักเป็นคนโชคดีและมีโอกาสได้ทำไรจากปัญหาที่เกิดขึ้นส่วนคนที่คิดลบแม้บางทีมีเรื่องดีๆผ่านเข้ามาในชีวิตยังไม่คิดที่จะนำมาเป็นประโยชน์กับตนเอง”ฉันเองก็ใช้หลักนี้เช่นกัน

ถ้าย้อนเวลาไป 20 ปี ฉันยังมองเห็นภาพตนเองกับการเริ่มต้นของทิศทางวิชาชีพได้ดี ในทิศทางที่ฉันเองถูกกำหนดด้วยบุพพการีว่ามันเป็นทิศทางแห่งความมั่นคงความแน่นอน และสิ่งสำคัญ...มันเป็นเส้นทางมุ่งสู่ความดีงาม คำเหล่านี้มันกลายเป็นสิ่งผูกมัดที่ทำให้ฉันต้องเดินสู่เส้นทางนี้โดยไม่เต็มใจนัก.....เพราะฉันมีความฝันที่อยากทำงานด้านศิลปะแต่ฉันก็พยายามที่จะบอกตนเองว่าฉันจะจริงจังกับมัน....มาถึงทุกวันนี้ฉันรู้สึกว่ามันคุ้มค่าที่เดินทางบนเส้นทางนี้ยาวนานถึง 20 ปี ถึงแม้ว่าทุกวันนี้ฉันจะไม่ได้ถือพู่กันระบายสีและวาดรูปสวยๆลงบนผืนผ้าใบแต่ฉันได้มีโอกาสวาดร่างกายและระบายสีจิตใจตกแต่งความรู้สึกที่ดีให้กับคนเจ็บป่วยและนี่แหละ!

คือศิลปะของชีวิตที่ฉันพยายามที่จะใช้หัวใจของตนเองความมั่นใจมา....ในที่สุดฉันก็ได้อยู่กับศิลปะที่ฉันรักและฉันก็ไม่ได้ทิ้งความฝันของตนเอง....

เมื่อฉันเรียนจบฉันได้ดำเนินวิชาชีพตามที่ฉันได้เรียนมาถึงปัจจุบัน ฉันได้มีโอกาสเป็นหัวหน้างานที่มีลูกน้องที่น่ารัก ไม่ว่าฉันจะพาเขาเดินไปทิศทางไหนพวกเขาก็เป็นแรงและกำลังใจที่ดีเสมอ.....ฉันรักที่จะเป็นผู้สอนและฉันพยายามจะบอกน้องพยาบาลเสมอว่า....ถ้าเปรียบน้องๆเป็นเมล็ดพันธุ์ สถานที่ที่เราอยู่คือแผ่นดิน ฉันก็เปรียบเหมือนคนเฝ้าแผ่นดินคอยเติมปุ๋ยพรวนดินเพื่อรอเมล็ดพันธุ์ที่จะมีคนโยนลงมาให้ ถ้าฉันดูแลดินไม่ดีต้นไม้ก็โตไม่ได้ฉันก็งมงายไม่ออกงามหรือถ้าฉันดูแลดินดีแต่เมล็ดพันธุ์ไม่ดีต้นไม้ก็โตไม่ได้เช่นกัน ซึ่งฉันคิดว่าฉันจะคอยใส่ปุ๋ยพรวนดินเพื่อรอเมล็ดพันธุ์ที่ดีเหล่านี้งอกงามขึ้นมาและเมื่อถึงเวลาอาจมีคนเห็นต้นไม้ที่สวยงามจากฝีมือของพวกเราและนำมาออกไปจากดินของฉัน ขอให้ต้นไม้ที่งอกงามมีใจว่าเธอแกร่งและพร้อมที่จะเติบโตให้สวยงามได้เอง ไม่ว่าจะอยู่ในดินผืนใดก็ตาม....หลายครั้งที่ฉันและน้องๆรู้สึกท้อถอยกับวิกฤตบางอย่างที่เราไม่สามารถควบคุมมันได้ บางครั้งฉันอยากเลือกที่จะยอมแพ้และถอยออกจากวิชาชีพนี้ ซึ่งฉันคิดว่าถ้าฉันคิดจะถอยบางครั้งมันอาจจะดูง่ายเกินไปขอให้ฉันได้พยายามที่จะสู้กับมันก่อน....สถานการณ์ที่ยากลำบากในชีวิตการทำงานหรืออะไรก็ตามมันมีเข้ามาเพื่อเปิดโอกาสให้เราปลุกพลังงานแห่งความอดทนภายในใจและบอกกับมันว่า....เราจะแก้ปัญหาทุกอย่างด้วยหัวใจ สอง และสองมือของเราเอง และมันจะต้องได้ประโยชน์ต่อจิตใจตนเองและคนรอบข้างและเมื่อถึงเวลาฉันจะก้าวออกมาไม่ใช่การถอยออกไป

สุดท้ายนี้....ฉันคงจะบอกว่าถ้าเราจะทำงานให้ประสบความสำเร็จ หัวใจ 4 ห้อง ของเราคงต้องบรรจุสิ่งต่อไปนี้ ห้องที่ 1 เราต้องมีใจรักกับมัน ห้องที่ 2 เราควรพากเพียรที่จะทำมันห้องที่ 3 เราต้องใจจดจ่ออยู่กับมัน และห้องสุดท้ายห้องที่ 4 ก็คือ เราควรจะมีวิเคราะห้และสร้างสรรค์กับงานของเรา ซึ่งนั่นก็คือ “ อิทธิบาท 4 ” ในคำสอนของพระพุทธศาสนานั่นเอง.... ฉันเชื่อมั่นว่าไม่มีการทำงานอันไหนที่เราไม่ลงแรงแล้วจะประสบผลสำเร็จ บางครั้งผลตอบแทนของมันอาจจะไม่มากเท่ากับสิ่งที่เราทุ่มเท แต่ถ้าเราไม่ทำมันด้วยหัวใจเราจะไม่รู้เลยว่าคุณค่าของมันสวยงามมากมายเพียงใด